

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή έτησια και προπληρωτία, εν Αθήναις, δραχμαί 10. — Έν ταίς έπαρχίαις δραχμαί 11. — Έξωτερικῶ φράγκα χρυσᾶ 15. — Α καταχωρήσεις κατ' άποκοπήν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Δημαρχίας. — Έκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10

Διευθυντής ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διαχειριστής

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ V.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 6 Μαρτίου 1888, ΚΥΡΙΑΚΗ,

ΑΡΙΘ. 27

ΗΛΙΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΣ

Άφιροῦται σὲ κείνον ποῦ ξέρετε.

Ο ἥλιος τῆς ἀπόκρης ἀπόψε βασιλεύει,
Καμαρωμένος βασιληᾶς, μασκάρεμα γεμάτος,
Ω; και ἴστην ὕστερη στιγμή μεθάει και χορεύει
Κι' ἄς ξημερώνει φοβερή νηστεία γιὰ τὸ κράτος.

Ο ἥλιος τῆς Ἀπόκρης, ἐγωῖστος τρανός,
Μεγάλος μοναχοφαγᾶς, μὲ Γαργαντούα στόμα
Ξηνταβελόνης φοβερός, φιλάργυρος κλεινός
Τοὺς μασκαράδες ἔκαμε παρέα του και κόμμα

Και δός του, δός του, χορεύε μαζῆ τους και γλεντοῦσε,
Τοῦ ᾠτανε νᾶτανε γι' αὐτόν τὸ γλέντι πλερωμένο,
Και μέσα ἴστης ἐλόχρυσαις ἀχτίδες του ξεχνούσε
Τόσο φτωχὸ ρωμέϊκο σαρακοστολυωμένο.

Ο ἥλιος τῆς Ἀπόκρης ἀπόψε θὰ χαθῆ,
Μὰ πάλι αὔριο πρωὶ ὁ ἴδιος θὰ προβάλλη
Σὲ τέτοιον ἥλιο δὲν μπορεί σκοτάδι νὰ χυθῆ,
Και μέσα ἴστη σαρακοστὴ γιορτάζει καρναβάλι.

Α τέτοιος ἥλιος σήμερα, ἀλήθεια μᾶς ταιριάζει
Και μέσα στὴ σαρακοστὴ και ἴστην ἀπόκρηά μας
Ἡ μάσκα γύρω γύρω μας, ἡ μάσκα λημεριάζει
Κι' εἶν' ἡ ἀλήθεια κι' ἡ τιμὴ, ἀδελφια, μακρὰ μας.

Ο ἥλιος τῆς ἀπόκρης ἀπόψε βασιλεύει,
Καμαρωμένος βασιληᾶς, μασκάρεμα γεμάτος,
Ω; και ἴστην ὕστερη στιγμή μεθάει και χορεύει,
Κι' ἄς ξημερώνει φοβερὴ νηστεία γιὰ τὸ Κράτος.

Ραμπαγᾶς.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ

Αἱ Ἀθήναι σήμερα ἐγείρονται νυσταλέαι· φέρουσιν ἐπὶ τῶν βλεφάρων των ἀγρυπνίαν μιᾶς ἐβδομάδος.

**

Όλα τὰ μάτια σήμερα θὰ κάνουν μάτι· ἀλλὰ μὴ υποψιασθῆτε, εἶνε ἀποτελέσματα ἀϋπνίας.

**

Αν ἠδύνασθε νὰ ἰδῆτε τὰς Ἀθήνας σήμερα μὲ τὰ νυκτικὰ των, εἴ! πῶς θὰ φεύγατε! Θὰ ἐπέρνατε τὸ φύσημά σας εἰς τὸ Ἀστραχάν.

**

Ο ὕπνος κάμνει ὅ,τι ἐφαντάσθη ὁ Βύρων ὅστις ἤθελε νὰ φιλήσῃ εἰς ἓν χεῖλος ὄλας τὰς γυναῖκας, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμε. Ο ὕπνος τὰς φιλεῖ ὄλας μίαν πρὸς μίαν.

**

Αχ! εἶναι βαρὺ τὸ φίλημα τοῦ ὕπνου. Νομίζεις ὅτι στραγγίζει τῆς παρεΐας τὴν δρόσον και τὸ πρωὶ αἱ καλλοναὶ παρουσιάζονται ὄλαι... στραγγισμένα.

**

Αν αἱ προτάσεις τοῦ γάμου ἢ αἱ ἀποδοχαὶ ἐγίνοντο τὸ πρωὶ, τόσαι ὀλίγαι πράξεις θὰ ἐπραγματοποιούντο, ὥστε ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου θὰ ἐλάμβανεν ἀνεπανόρθωτον τραῦμα.

**

Οἱ πατέρες σήμερα δὲν ἔχουν θέλησιν· τὴν ἔχουν ὄλην τὰ παιδιὰ.

**

Τί γίνονται αἱ κόραι σήμερα; Κλείουν τὴν ἀποκρηὰν εἰς τὴν καρδίαν των. Μὴ πιστεύετε καμμίαν, ἀν σᾶ; εἴπη ὅτι ἀγίπην ἔχει μόνον μίαν.

**

Σήμερα νομίζομεν ὅτι τρῶμε δι' ἓνα χρόνον, ὅτι πίνομεν διὰ δέκα ἔτη και ὅτι ἀγαπῶμεν δι' ἓκατόν.

**

Μεθ'α και τὸ κάλλος ἀπόψε· διὰ τοῦτο ὄλο σκουντουφλᾶ
καὶ κάποτε... .. πίπτει.

**
*

Ἄν ἐγένετο τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ καρναβαλιοῦ ἢ
πρώτης τῆς Ἑβδος, ὁ Θεὸς μόνος του θὰ τὴν ἐσήκονε.

**
*

Ἄναψαν αἱ κανδήλαι τῶν πτωχῶν, οἱ πολυελαιοὶ τῶν
πλουσιῶν; Ἦὼς στρέφεται ἡ γῆ; Ὡ! τί κουτρουβάλες κά-
νει; Ἄ! πίνει καὶ ὁ Κοκκιίδης ἀπόψε, ἄλλως θὰ ἠῤῥξανε
τὰς ἀστρονομικὰς του σημειώσεις.

**
*

Ζωή! εἶναι μέθη. Χωρὶς τῆς μέθης εἶσαι μασκαρᾶς.

**
*

Κρατεῖτε ὄλοι σφικτὰ μὲ τὰ δόντια σας τὴν σήμερον.
εἶναι μία εἰς τὸν χρόνον.

**
*

Ἐεῦρει τί κάμνει διὰ νὰ ᾔται ἀγαπητὴ. Τίς θὰ ἠδιαφόρει
πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἂν τὴν ἐβλεπεν ἀπαξ τοῦ ἐνικουτοῦ;

**
*

Ἡ αὔριον Καθαρὰ Δευτέρα πρέπει νὰ ἔχη τὴν καθαρι-
στικὴν δύναμιν τοῦ σάπινος ὄλων τῶν σαπυνοποιεῖων τῆς
Ἀγγλίας, διὰ νὰ πλύνῃ τὰς ἀμαρτίας τῶν Χριστιανῶν τῆς
σήμερον. Ἄλλ' εἶναι τόσῳ κακὴ πλύντρια, ὥστε προσθέτει
νέας κηλίδας εἰς τὰ ἀσπρόρουχα τῆς συνειδήσεώς των.

**
*

Κατὰ τινα Γάλλον συγγραφέα, ὁ λόγος εἶναι συχνότατα,
ὡς πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ὅτι τὸ προσωπεῖον πρὸς τὸ πρό-
σωπον. Ὡς τε μόνον οἱ βωδοὶ δὲν φέρουν τοιαύτην προσωπίδα,
ἐνῶ μία λίμα δύνεται νὰ προσωπιδοφορῇ πάντοτε.

**
*

Ὁ ἀπὸ τῆς αὔριον βασιλεύων *ταραμῆς* θὰ καταντήτῃ ἂν
ἐξακολουθῇ τὸ ἀποκηράτικο χάλι μας, νὰ γίνῃ τὸ κρέας τοῦ
λαοῦ.

**
*

Οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τοῦ κρέατος ἐν ὅσῳ οἱ λοιποὶ
στεροῦνται καὶ τῆς ἐλπίδος.

**
*

Ὅσοι ἐχόρευαν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν δὲν ἔκαμαν τίποτε ὑ-
πὲρ αὐτῶν ἐὰν χρεωστοῦν τὸ φράκον των εἰς τὸν ράπτῃν
καὶ τὰ σκαρπίνια των εἰς τὸν ὑποδηματοποιόν.

**
*

Τόσοι πτωχοὶ ἐργάται περιμένουν ἀπ' αὐτοῦς!

**
*

Αὔριον ἡ μάσκα θὰ ἐμπνέῃ τόσῃ ἀποστροφῇ, ὅσῃν ἡ γυνὴ
τῶν ὀργίων μετὰ τὴν ἀπόλαυσιν.

**
*

Καμμία προσωπίς δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ κρύψῃ ὅ,τι συμβαίνει
ἐπὶ τοῦ μετώπου προδιδομένου συζύγου.

**
*

Ἐὰν ὑπῆρχε Κομιτάτων βραβεῖον τοὺς μὴ μασκαράδες θὰ
ἐναυάγει εὐθὺς ἅμα τῆ συστάσει αὐτοῦ.

**
*

Τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος ἠδύνατο νὰ τροποποι-
ηθῇ οὕτω:

Ἐνώπιον τοῦ Κομιτάτου τῶν Ἀπόκρεω ὄλοι οἱ Ρωμηοὶ
εἶναι ἴσοι.

Μασκαρᾶς.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετῴφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Λυποῦμαι διότι σ' ἀφίνω τόσῳ γρήγορα, ἀλλ' ἀπηλπίστην
ὅτι θὰ σὲ παρσύρω εἰς τὸ παιγνίδι τοῦ Χαριτίδου. Λοιπὸν
ἀξιοχωρισθῶμεν ἐδῶ, καὶ ἐπίστρεψιν εἰς Σταμπούλ, ἐνῶ ἐγὼ
θ' ἀναβαίνω εἰς τὰ ὑψώματα τοῦ παρκαδείσου ὅπου ἡ κυβέρ-
νησίς σου περιώρισε τὴν εὐρωπαϊκὴν διαφθοράν.

— Ἄν δὲν ἀπατώμαι, ἀπήντησεν ὁ Μουράτ, τὸ καταγῶ-
γιον, ὅπου ἀπεφάσισες νὰ ἴγδυθῆς, κεῖται εἰς τὴν κορυφὴν
τοῦ λόφου τοῦ Πέρα.

— Ναι, φίλε μου. Ὁ ἀπόγονος τοῦ Ἀγαμέμνονος κατέχει

ὠραιστάτην βίλλα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ μεγάλου δρόμου, κα-
εἰς τὴν εἰσοδὸν τῶν Μνηματῶν. Ἡ κατοικία του πσοικυ
κλουται ὑπὸ μνημάτων καὶ κυπαρίσσω, τοῦτο δὲ οὐδὲν ἔχει
τὸ ἔκτακτον εἰς τόπον ὅπου συνηθίζουσαν νὰ διασκεδάζουσαν εἰς
τὰ νεκροταφεῖα.

— Τότε εἶναι δύο βήματα μακρὰν τοῦ στρατῶνος τοῦ
πυροβολικοῦ, ὅπου ἀκριβῶς ἔχω ἐργασίαν ἀπόψε. Σὲ συν-
οδεύω ἕως ἐκεῖ.

— Καὶ τί ἐργασίαν ἔχεις εἰς τὸ πυροβολικὸν σὺ ὁ ἀνήκων
εἰς τὸ πεζικόν;

— Ἐνα φίλον θὰ ἐπισκεφθῶ, ἀπήντησεν ὁ Μουράτ μετὰ
τινος ἀμηχανίας, κατόπιν δὲ θὰ προχωρήσω ἕως εἰς τὸ πα-
λαιὸν νοσοκομεῖον τῶν πανουκλισημένων, τὸ ὅποιον εἶναι
στρατιωτικὸν ἀφ' ὅτου ἀπηλλάγημεν τῆς πανώλους. Τρεῖς
στρατιῶται τοῦ λόχου εἰσηλθον εἰς αὐτὸ χθὲς καὶ θέλω νὰ
βεβαιωθῶ ἂν τοὺς περιποιούνται καλὰ.

— Ἀγαπητὴ Μουράτ, εἶπεν ὁ λοχαγὸς μετὰ βροχεῖαν σι-
ωπὴν, σὲ μαντεύω. Νομίζεις ὅτι ἐλθέτω τὴν ζωὴν μου εἰς
κίνδυνον εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Ἑλληνοσ αὐτοῦ, καὶ εὐρί-
σκεῖς πρόφασιν νὰ μὲ συνοδεύσης ἕως εἰς τὴν θύραν του, νὰ
φυλάττης σκοπὸς διὰ νὰ μοὶ δώσης χεῖρα βοήθειας, ἐν περι-
πτώσει δυστυχίματος.

— Αἶ, κί' ἂν ἦν' αὐτό;

— εἶναι. Ὁμολόγησέ το, ἔχεις κακὴν ἰδέαν περὶ τοῦ κα-

ΟΙ ΧΟΡΟΙ

Ἄφιερῶται ἐνὶ ἀνωτέρῳ ἀξιωματικῇ τῶν ἐπιτελῶν.

Δὲν εἴμεθα ἀπαισιόδοχοι, οὐδὲ φανταζόμεθα τὸ Πανελλήνιον χωροῦν πλησίον εἰς τρικυμιῶδες πέλαγος, ἐνθα ἀναμένει αὐτὸ σύζυλον ναυάγιον. Δὲν εἴμεθα λυκάνθρωποι χαίροντες ἐνδομύχως, ὅταν περὶ ἡμᾶς βλέπωμεν πρόσωπα κατηρῆ καὶ χαρακτῆρας ψοφοδεῶς πτήσσοντας πρὸ τῶν περιστάσεων, οὐδὲ ἐπιδοκιμάζομεν τὴν νοσηρὰν τακτικὴν ἐνίων ἐκ τῶν νεωτέρων ποιητῶν, παρ' οἷς τὸ ἄχρον ἄωτον τοῦ λυρισμοῦ ἔγκειται ἐν τῇ εἰς ἀχανῆ νεκρόπολιν μετατροπῇ τῆς κοινωνίας, ἣν πάνυ φιλεγενῶς προσπαθοῦσι νὰ βαντίζωσιν ἐκάστοτε με νεκράνθεμα καὶ νὰ ὀδηγῶσιν εἰς τοὺς τάφους ὅπως ὀσρανθῇ τὰς ἀνθυγεινάς καὶ ξινοκτόνους ὁσμᾶς τῶν ἐν ἀποσυνθέσει πτωμάτων. Τὺναντίον, ἡ ἐν ἡμῖν γὰρ εἶνε ἀνεκλάλητος ὁσάκις βλέπομεν ἐπὶ τοῦ ἀετώματος καὶ αὐτοῦ τοῦ μᾶλλον ταπεινοῦ οἰκίσκου ἀναγεγραμμένας τὰς δύο ταύτας λέξεις: Εὐφροσύνη, Εὐθυμία, καὶ ἀκούομεν φαιδρῶς ἠχοῦντα τὸν προάγγελον τῆς εὐδαιμονίας γέλωτα, ὅστις ἐξαφανίζει τὰς ρυτίδας τοῦ γέροντος, τανύει τὰ μέλη, ἀναπτεροῖ τὸ φρόνημα, μαγεύει τὴν καρδίαν, μετᾶγει τὸ ἄτομον εἰς χώρας πικραδίαιτους καὶ πέμπει εἰς κόρακας τὰς μικρὰς θλίψεις καὶ τὰς ἀναποφεύκτους στενοχωρίας καὶ ἀθλιότητας, ἃς αὐτὴ ἡ κοινωνία προητοίμασεν ἑαυτῇ διὰ τοῦ τραγελαφικοῦ πολιτισμοῦ τῆς. Θέλομεν ὁμῶς τὰς διασκεδάσεις ταύτας, τὰς διαχύσεις, τὰ συμπόσια, τοὺς χοροὺς μεταλαμβάνοντας τῆς ἀγνότητος τῆς σεμνῆς Παρθένου, ἧς τὸ δίκην χρηματοκιθωτίου φιλαργύρου, ἐρμητικῶς κεκλεισμένον ττῆθος οὐδέποτε ἀναπετάννυται πρὸς τέρψιν τῶν ἀδιακρίτων ὀφθαλμῶν. Οἱ χοροὶ εἶνε τὸ μόνον μέτρον, δι' οὗ τὸ πνεῦμα ἀποσύρεται τέλειον ἀπὸ τῶν κοσμικῶν μεριμνῶν καὶ φαιδρύνεται ἐν ἀπτῶτῳ γαλήνῃ. Ὁ χορὸς ἀποτελεῖ τὴν ἐξοχωτέραν ἀπεικόνισιν τῆς ἀδελφοποιήσεως τῶν ἀνθρώπων.

Φέρουσιν ἄραγε, αἱ θαλαῖαι καὶ οἱ χοροὶ τῶν παρ' ἡμῖν μεγιστάνων τὴν σφραγίδα τῆς ἀγνείας καὶ τῆς ἠθικῆς; συντελοῦσι, τοῦλάχιστον, πρὸς παραγωγὴν τῆς ἐπιδωκομένης

εὐθυμίας, ἀπομακρύνουσι τὴν μεταξὺ τῶν συνδαιτυμόνων ἐγειρομένην, ὡς ἄλλο σινικὸν τείχος, παγετώδη ψυχρότητα καὶ ἀφόρητον ἐφεκτικότητα; Μὰ τὰ ὄτα τοῦ Μίδα, οὐχί. Ἡ ἀμείλικτος καὶ μωρὰ ἐθιμοτυπία, τὰ ἀλλόγλωσσα ψελίσματα, ἡ ἄκαιρος κομπορρημοσύνη, ὁ διπλωματικὸς τύφος, οἱ ξενότροποι μορφασμοὶ καὶ ὁ αἰώνιος φαναριωτισμὸς ἐφυγάδυσαν τὴν φαιδρότητα τῶν ἐσπερίδων καὶ μετέβαλον αὐτὰς εἰς στάδιον, ἐν ᾧ οἱ εὐπάρφοι καὶ μυροβόλοι Δονζοῦαν δρέπουσιν σκάνδαλα καὶ ἀνοίγουσιν ἐν ταῖς οἰκογενεαῖς ρήγματα δι' ὧν εἰσρέουσι τὰ ὕδατα τοῦ Κερατίου κόλπου. Οὕτω, τὸ μέγα χρυσοκλαυθρικὸν σάρωθρον ἐσάρωσε τὰς ὥραιάς Ἑλληνικὰς συνθηεῖας, ἐγκαθεῖρ, εἰς τὰς τρώγλαις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς, ἐνθα ὑπὸ τοὺς ἰλαροὺς φλόγγους τῆς φόρμιγγος προσπαθοῦσι νὰ τονίσωσι τὸ κύκνειον ἄσμα τῶν.

Sic transit gloria mundi!

Ἐπιμύθιον, ὅπερ ἠδύνατο καὶ νὰ παραλειφθῇ ἄνευ βλάβης τῆς οὐσίας τοῦ πράγματος.—

Ὁ νεώτερος Ἕλλην ματιτίζεται ὑπὸ τοιοῦτου κοσμοπολιτικοῦ πνεύματος, ὥστε ἁμένως ἐγκολποῦται πᾶν τὸ ἀλλοδαπὸν καὶ ἀσυνειδήτως ἐξοστρακίζει τὰ πάτρια ἤθη.

**

Συμβουλὴ πρὸς τοὺς θιασώτας τοῦ Πλατωνικοῦ ἔρωτος.— Αἱ γυναῖκες ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ ὄα, ἅτινα ὅσω περισσότερον μένουσιν ἐν τῇ πυρᾷ τόσω σκληρότερα καθίστανται.

IGNOTUS

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ

Εἶν' ἀποκραῖς· κί' ἐγὼ σιμά σας
Τρέχω καὶ πίνω καὶ πηδῶ,
Μὰ δὲν πικραίνω τὴ χαρά σας
Μόνον τὸ πέρσι ἂν τραγουδῶ.

ταστήματος τοῦ σιῶρ Χαριτίδη, καὶ ἔβαλες ἵστόν σου νὰ με προστατεύσῃς ἐν ἀγνοίᾳ μου.

— Τὸ ὁμολογῶ.

— Διάβολο! ἐγὼ δὲν μνησικακῶ διὰ τοῦτο, εὐχαριστῶ μάλιστα διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν πρόθεσίν σου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἐπῆγα τρεῖς φοραὶς εἰς αὐτὸ τὸ ταπιφράγκον καὶ πάντοτε ἐπέστρεψα με ἄδειαι τῆς τσέπαις, ἀλλὰ με ἀνέπαφον τὸ δέρμο. Σοῦ κερδίζου τὸν παρᾶ σου ἄνευ βίας, καὶ διασκεδάσεις καλά, σοῦ τὸ ἐγγυῶμαι. Ἐχει κοσμοπολιτικὸν χαρακτῆρα ἡ ἐκεῖ συναναστροφή δυνάμενον νὰ φαιδρύνῃ τὸ μέτωπον Ἄγγλου πάσχοντος σπλήν.

— Εἶναι τὸ ἐντευκτῆριον ὄλων τῶν κατεργαρέωντῶ Σταυροδρομοῦ καὶ τοῦ Γαλατᾶ.

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον· ἀλλὰ βλέπεις καὶ μερικοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους. Οἱ Ρῶσσοι ἀκόλουθοι εἰν' ἐκεῖ σχεδὸν κάθε βράδῳ, καὶ ἄκου νὰ σοῦ πῶ, ὁ ἀντίζηλός σου, ὁ ἑκατομμυριοῦχος Παπάζογλους καταδέχεται νὰ ἐμφανίζεται ἐνίοτε.

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀκούσας ὁ Μουράτ ἀνεσκήρτησεν, ἀλλ' ἐσιώπησε.

— Κί' ἔπειτα, ἐπανελάθει ὁ λοχαγός, παίρνω μαζὴ μου τὸν πρῶτον σιτιστὴν μου, παληκᾶρι ποῦ τὸ λέει, καθὼς βλέπεις, κί' ἐμεῖς οἱ δύο μπορούμε νὰ τὰ βάλωμε μ' ὄλη τὴν Ἑλλάδα συνωμοτοῦσαν νὰ μᾶς ξεπαστοῦψῃ, καθ' ὅσον μάλιστα δὲν βγαίνομε ποτὲ χωρὶς τὰ ρεβόλβερ μας.

— Ὡ! ἀπὸ τὸ κατάστημα μέσα δὲν ἔχετε τίποτε νὰ

φοβηθῆτε. Ἀλλὰ τὰ πέριξ αὐτοῦ τοῦ καταγωγίου εἶναι ἐπικίνδυνον, καὶ εἰς αὐτὰς τὰς μεμακρυσμένας συνοικίας εἶναι συχναὶ αἱ νυκτεριναὶ ἐπιθέσεις.

— Μπᾶ! Διατί νὰ μοῦ ἐπιτεθοῦν; Ὅταν βγαίνω δὲν ἔχω πῆρ οὔτε ἓνα εἰκοσάπραγκο ἵστην τζέπη μου. Οἱ κλέπτει δὲν ἐκτίθενται, ὅταν δὲν ὑπάρχουν εἰμὴ σφαῖραι μολύβδιναὶ πρὸς ἄγρην.

Ἐξ ὄλων τούτων συμπεραίνω, ἀγαπητὲ συνάδελφε, ὅτι μάταιον περίπατον θὰ κάμῃς ἀναρριχώμενος ἐπὶ τοῦ λόφου ὅστις φέρει εἰς τὸν Ἄδην τοῦ Χαριτίδου. Γύρισε ἡσυχᾶ ἡσυχᾶ ἵστό σπιτί σου, κί' ἔλα νὰ με ἰδῆς αὔριον κατὰ τὰς πέντε εἰς τὸ Ξεροδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας. Προσπάθησε νὰ μοῦ φέρῃς εἰδήσεις περὶ τῆς δυστυχούς φυλακισμένης μου, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι θὰ ἔχω ἀνοίξει τὸ πῦρ κατὰ τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης τοῦ Βεργονσέ.

Καὶ ἀνεκκλήτως ἀποχαιρετίσας τὸν ἐφέντην, ὁ Ροβέρτος ἐκάλεσε διὰ τῆς προστακτικῆς αὐτοῦ φωνῆς τὸν Κουρουνάκην ὅστις ἐρρόφα παράμερα τὴν πίπαν του καὶ ἔκαμε στρόφην μεθ' ὄλων στρατιωτικῆς ἀκριβείας.

Ὁ Μουράτ οὕτω ἀποχαιρετισθεὶς ἐνόμισεν ἀναμφιβόλως ὅτι θὰ ἦτο ἄτοπον νὰ ἐπιμείνῃ, διότι, ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν λοχαγόν, ἐμεινεν εἰς τὴν παραλίαν καὶ συνανεμίχθη μετὰ τοῦ πλήθους τῶν ναυτῶν καὶ τῶν ἀχθοφόρων τῶν συνθηροισμένων περὶ τοὺς πωλητὰς τηγανιτῶν φαγητῶν, τοὺς ἀφθονωτάτους κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Γιατί με τούτο τὸ τραγοῦδι
 Ἐγὼ νομιζῶ πῶς προσθέτω
 — Ἄν ὄχι ἄλλο—ἐνὰ λουλουῖδι
 Εἰς τοῦ ἐφέτος τὸ μπουκέτο.

Ἐπέρσι, ἐπέρσι μὲ χαραῖς
 Τὴν ἐβλεπα καμαρωμένη
 Ἐγὼ γόρταζε ταῖς Ἀποκραῖς
 Κι' ἦταν στὰ βλάχικα ντυμένη.

«Αἰ καὶ με τοῦτο τί;» θὰ πῆτε·
 Ἐχετε δίκην σιωπῶ...
 Ἄχ ἔπρεπε νὰ τὴν ἴδῃτε!
 Γιατ' εἶναι λίγ' ὅ,τι κι' ἂν πῶ.

Μὰ θὰ σᾶς πῶ τὶ μὲ λαχτάρα
 Εἶπα μπροστά της τρεῖς φοραῖς:
 «Κατάρτα ὀστὴ ζωῆ, κατάρτα,
 Ποῦ δὲν εἶν' ὄλη Ἀποκραῖς.»

Κώστας.

ΤΡΕΛΛΑ — ΛΠ' ΑΚΡΗ ὩΣ ΑΚΡΗ!

Φίλιππε Ἡρακλεῖ.

Τὸ πανδαιμόνιον πολίεθρον τῶν Ἀθηνῶν ἐτρελλάθη! Βεβαίως δὲν σοῦ ἀναγγέλλω νέον τι. Τὸ γνωρίζεις. Μὲ κατέλαβε καὶ ἐμὲ ἡ ἐπιδημία, καὶ διὰ τοῦτο σήμερον σοῦ ἀπαριθμῶ τὰ κηρύσματα τῆς τρέλλας τὰ καταλαβόντα τὰ διάφορα μέρη τῆς πόλεως· ἀλλὰ δὲν πράττω τοῦτο χάριν τῶν Ἀθηναίων· τὸ πράττω χάριν τῶν ἐξω ἀνγνωστών σου,

Ὁ Ὁρζερῆ δὲν ἦτο δεινὸς κατὰ τὴν τοπογραφίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μέρους τούτου τοῦ Κερατιοῦ Κόλπου ἦτο καθὼς εἰς τὸ σπῆτι του, συνηθίσας τοὺς ἀνηφορικούς δρομίσκους τῆς εὐρωπαϊκῆς συνοικίας.

Διηθύνθη ἀδιστακτικῶς πρὸς τὴν μικρὰν πλατεῖαν ἧτις ἐκτείνεται πρὸ τοῦ Τόπ Χανέ, ἧτοι τοῦ πυροβολοστασίου.

Εἶναι ἡ κυριώτερα ἀποβάθρα, ἡ κυριώτερα σκάλα εἰς τὸ ζωηρότερον μέρος τοῦ κάτω Πέρα. Τὰ καίρια φράττουσι τὴν ἀποβάθραν, ἐπὶ δὲ τῆς πλατείας εἶναι ἄφθονα τὰ τουρκικὰ καφεῖα καὶ τὰ ἰταλικὰ ἢ ἐλληνικὰ καπηλεῖα. Κωφαίνεται τις ἐκεῖ ἐξ ὑπαιθρίων ὄρηστρων καὶ *lartegrān* καὶ ἂν δὲν ἦτο τὸ τέμενος τοῦ Κιλιτζῆ Ἀλῆ πασᾶ καὶ ἡ κατέναντι αὐτοῦ ὠραιότατη κρήνη, θὰ ἐνόμιζες ὅτι εἶσαι χιλιάδα λευγῶν μακρῶν τῆς γηραιᾶς πρωτευούσης τῶν διαδόχων τοῦ Ὁσμάν.

Παρὰ τὸ πλευρὸν ἔχων βαδίζοντα τὸν Κουρουνάκη, ὅστις μόνον τὴν παθητικὴν ὑπακοὴν ἐγνωρίζεν, ὁ λοχαγὸς διέβη τὴν πλατεῖαν, καὶ ἀφίνων ἀριστερᾶ τὸ χυτήριον τῶν πυροβόλων, ἐτράπη ἀποφαστικῶς τὴν ἀπόκρημνον ὁδὸν ἧτις ἀγχι κατ' εὐθείαν εἰς τὸν στρατόνα τῶν Μεγάλων Μνημάτων.

Ἦτο τραγεῖα ἡ ἀνοδος διὰ πεζοὺς ἐπὶ ἐπὶ ἀνηρόρου ἐκείνου τοῦ κλιμακωτοῦ, ὅπου οἱ μικροὶ τουρκικοὶ ἔπποι ἀναρριγῶνται πηδῶντες ὡς αἴγες.

Ἄλλ' ὁ Ὁρζερῆ εἶχε διατρέψει ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ περίξ τῆς Κασθάλ ἐν Ἀλγερῇ, ἧτο συνηθισμένος εἰς τοὺς ἀλλοκότους

οὓς δὲν ἐφώτισες μέχρι τούδε. Τρέλλα, κλοπαί, φόνοι, Νομισματικὰ Μουσεία, Βλογιὰ, Κομητάτα, κλπ, κλπ, κλπ!

Τρέλλα κατέλαβε τὴν Ἀστυνομίαν, διότι δὲν εἰςεύρει τί κάμνει μὲ τὴν ἄλλην ἐπιδημίαν τὴν ἀραμένην νὰ μαστίχῃς ἡμᾶς, τὴν *εὐλογία*, ἣν τρελλὸς τις ἰατρός ἐξ Ἀμνησοῦ ἐπρότεινε νὰ ὀνομάζωμεν *βλογια*, καὶ μετέδωκε τὴν τρέλλαν του καὶ εἰς τινὰς τῶν ἐνταῦθα ἐφημερίδων. Ὁ ἀποθανὼν ἐξ εὐλογίας κτηνίατρος ἐτάφη ὡς σκύλος, τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ ἐκάησαν, ἡ οἰκία του μετεβλήθη εἰς χημεῖον ἀπολυμαντικόν, εἰς χαρτοπαίγιον, εἰς φυλακὴν, ἐν ἧ' ἐκλείσθησαν οἱ θάψαντες αὐτὸν νεκρὸν καὶ αἱ περιποιηθεῖσαι αὐτὸν ζῶντα· ἡ ἀσθετος καὶ τὸ θεῖον κατέκλυσαν τὸν τάφον του καὶ τὴν οἰκίαν του! Εἰς ποῖον μέρος τοῦ κόσμου συμβαίνουν αὐτά; Ἰατρός ὑπέγραψε τὸ ἐνταφιαστήριον τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου *συναδέλφου κτηνιάτρου*, χωρὶς ποσῶς νὰ τὸν ἴδῃ, ὡς ἔγραψεν ὁ Σύλλογος!

Δαμαλὶς ὕλη δὲν ὑπάρχει ἀρκούσα ἐν Ἀθήναις, καὶ αἱ ἐφημερίδες γράφουν, ὅτι διὰ τῆς βίας πρέπει νὰ ἐμβολιασθῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ τὸ ὑπουργεῖον κατατρέχει τὸ Δαμαλιστήριον τοῦ Δευτερίου, καὶ τὸ Ἰατροσυνέδριον γάσκει, χωρὶς νὰ τηλεγραφῇ συγχρόνως εἰς Παρισίους, Λονδίον, Βιέννην, Βερολίον, Ρώμην Βρυξέλλας καὶ ἀλλαχοῦ, ὅπου ὑπάρχουσιν εἰδικὰ Δαμαλιστήρια καὶ Κτηνιατρικὰ Σχολαί, ὅπως ἐντὸς πενταήμερου καταπλημμυρήσῃ ἡ Ἑλλάς ὀλοκλήρος ἐκ σωληναρίων δαμαλίδος!

Ἄλλος κτηνίατρος ἐτρελλάθη, διότι καλὰ καὶ σώνει θέλει νὰ γίνῃ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, διδάσκων ἐν αὐτῷ κτηνιατρικὴν, ἐνῶ εἰς οὐδὲν Πανεπιστήμιον τοῦ κόσμου γίνονται δεκτοὶ κτηνίατροι ἐν αὐτῷ! Αἱ ἐφημερίδες τοῦλάχιστον δὲν μᾶς ἐνημερώσαν οὐδὲν τοιοῦτον Πανεπιστήμιον μὲ καθηγητὴν ἐν αὐτῷ κτηνιάτρον, διὰ νὰ μᾶς πείσουν μὲ γρατπά.

Τρέλλα κατέλαβε καὶ τὴν ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην, διότι ἐκλείσει μὲ τὰς ἐορτὰς ἃς διερχόμεθα, ἐνῶ οὐδαμοῦ ἀλλαγῆ τῆς Εὐρώπης γίνεται τοιοῦτόν τι! Τί λέτε, κ. Ροῖδη;

Τὸ Νομισματικὸν Μουσεῖον ἐκλάπη, κατάλογοι τῶρα συτάσσονται τῶν νομισμάτων, καὶ ὁμοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλος

ἀνηφόρος τῶν μουσουλμανικῶν πόλεων, ἄλλως δὲ ὅταν κατείχετο ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ τῆς χαρτοπαξίας καὶ εἰς αὐτὰς τὰς κορυφὰς τοῦ Καυκάσου θ' ἀνέβαινεν ἐν ἀνάγκῃ, διὰ νὰ ἐντυφίσῃ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς διακυβέσεως τῶν χρημάτων αὐτοῦ ἐπὶ πρασίνοῦ τάπητος.

Ἐντὸς ὀλιγωτέρων τῶν εἰκοσι λεπτῶν ἔφθασεν εἰς τὸ ὑψηλότερα ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Φουντουκλή ἐκτισμένον τέμενος, καὶ εἰσῆλθεν εἰς ὁδὸν κάκιστα λιθοστρωμένην, εἰς τῆς ὁποίας τὸ ἄκρον ὑψοῦτο ἡ βίλλα, ἐνθα ὁ Ἑλλην Χαρτιτίδης διετῆρει χαρτοπαίγιον καὶ *ρολέτταν*. Ὁ Κουρουνάκης, τέλειος ἵππεύς ἦτο μετριώτατος πεζός, καὶ ἐβλασφήμει καθ' ἑαυτὸν τὴν ὑπερβολικὴν ἰδιοτροπίαν τοῦ λοχαγοῦ του.

— Ἄλτ! ἀνάπαυσις! τῷ ἔκραξεν αἴφνης ὁ Ὁρζερῆ.

— Διάβολε! ἀνεφώνησεν ὁ Κουρουνάκης, αὐτὸ δὰ θέλω κι' ἐγὼ· ἐπίσθηξ' ἡ ψυχὴ μου, ἀλλὰ θὰ προτιμοῦσα πάλι νὰ κάμω ἥμισυ ἐπ' ἀριστερᾶ καὶ νὰ πάω νὰ πλαγιάσω.

— Πῶς! σὺ, ὁ γερολεβέντης, σὺ ποῦ ὑπηρετήσας δεκαπέντε χρόνια στὴν Ἀφρικὴ μουθουρίζεις σὰν ἀποσταμένο ἄλογο μ' ἕναν παλανήρορο! εἶπε γελῶν ὁ Ὁρζερῆ.

— Νᾶταν μονάχα ὁ ἀνήφορος, μ' ἕνα λαχάνισμα τῆ γλύτωνα, μὰ τὸ τέλος τῆς ἐκτρατείας μας δὲ μ' ἀρέσει.

— Ἄν φοβᾶσαι, στρήφ' το· ἀλλὰ σοῦ λέγω ὅτι μὲ παρκακώτισες καὶ θὰ πάω κεῖ κάτω μόνος μου. Ἐφ' ἔππου! καὶ δρόμο!

κατάλογος, επίσης χρήσιμος διὰ τὸ μέλλον, κατάλογος τῶν χειρογράφων βιβλίων!

Τρέλλα καὶ εἰς τὸ Κομιτάτον, διότι μὲ τὸ στανιὸ θέλει νὰ κάμη τὸν κόσμον νὰ διασκεδάσῃ, ἐνῶ «νηστικὸ ἀρκοῦδι δὲν χρεώνει!» Ἐπέβησεν ὁ καιρὸς τοῦ ἄρτου καὶ τῶν θεαμάτων, ἅτινα ἄλλοτε οἱ πρόγονοι τῶν Ἰταλῶν, οἱ ῥωμαῖοι, παρεῖχον εἰς τὸν λαόν, ὅπως μὴ σκέπτηται οὗτος περὶ τῶν πολιτικῶν! Τὸ Κομιτάτον ὅμως καὶ οἱ ὑποβολεῖς αὐτοῦ προσποιῶνται ὅτι δὲν ἐννοοῦν.

Τρέλλα κατέλαβε καὶ τὴν Ἀντιπολίτευσιν, ἣτις πιστεύει, ὅτι θὰ πέσῃ ἡ Συμπολίτευσις μὲ Συλλόγους!...

Τέλος ὄλους τοὺς Ἀθηναίους μᾶς κατέλαβε τρέλλα, καὶ ἅς τὸ μάθουν οἱ ἀπανταχοῦ ὁμοθενεῖς μας! Ἰχθὺς μόνον μυαλοῦ μᾶς ἔμεινεν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὅτι ἀπαρτες ἡμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι ὁμολογοῦμεν τώρα παντοῦ τοῦτο, ὅπερ σημαίνει, ὅτι ἔχομεν συνείδησιν... τῆς Τρέλλας μας, ἐνῶ οἱ ὄλος διόλου τρελλοὶ οὐδεμίαν ἔχουσι συνείδησιν!

Δυστυχῶς ἡ φρόνησις κατώκησεν ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου μακρὰν ἡμῶν, τόσῳ μακρὰν, ὥστε ἡ φωνή μας δὲν φθάνει μέχρις αὐτῆς, ὅπως τὴν παρακαλέσωμεν νὰ ἔλθῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν πατρίδα μας!

Ἡ φρόνησις κατοικεῖ σήμερον εἰς τὴν Ἀβουσσινίαν, ὅπου οἱ ὄπαδ' ἰ τῶν μακαρονίων σφάζονται ἀνηλεῶς.

Κατοικεῖ εἰς τὰς κεφαλὰς βασιλέων τινῶν τῆς Εὐρώπης ἐν Γερμανία π. χ. ὅπου καὶ νοῦκι πληρῶνουν, καὶ τοὺς ὑπηκόους αὐτῶν ὄλους τοὺς ἔχουν διὰ βίου εἰς τὴν καρδιάν των, καὶ αὐτὰ πούλουν καὶ γάλα καὶ τυρὶ καὶ μυζήθραις καὶ ἄρνια καὶ ἄρνιακά καὶ βερούκοκκα καὶ ντομάτις καὶ κότεις καὶ λοιπὰ, διὰ νὰ ὠφελῶνται καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι καὶ οἱ ὑπήκοοι των. Οἱ βασιλεῖς ἐκεῖνοι εὐτυχῶς δὲν ἔχουν Ἀντιπολίτευσιν καὶ Συμπολίτευσιν ὅσῳ τὰς ἰδικὰς μας, διὰ νὰ τοὺς σπασίξουν, νὰ τοὺς τρελλαῖνον, ἀλλὰ ἀρίνου εἰς αὐτοὺς τοὺς φρονίμους βασιλεῖς τὸν νοῦν των ἤσυχον διὰ νὰ πολλαπλασιάξουν καὶ αὐτοὶ ὡς ἄνθρωποι τὰς περιουσίας των, χωρὶς νὰ σκοτίζωνται μὲ τὰ πολιτικά.

Ἴδου, φιλέετε Ραμπαγά, ποῦ κατοικεῖ σήμερον ἡ γνώσις, τὴν ὁποίαν, ἂν σὺ ὦς Δόκτωρ ποῦ εἶσαι, δυνηθῆς νὰ τὴν

φέρῃς καὶ εἰς τὸ κεφάλι μου καὶ εἰς τὸ κεφάλι τῆς Ἀντιπολίτευσεως καὶ εἰς τὸ κεφάλι τῆς μεσαίας τάξεως, δηλαδὴ τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος, ὅπως κατορθωθῆ νὰ εὐρεθῆ ὁ ἕνας ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον σήμερον χρειαζόμεθα διὰ νὰ σωθῶμεν ἀπὸ τὴν τρέλλαν, διὰ νὰ σωθῶμεν ἀπὸ τὴν καταστροφὴν, ἣν μᾶς ἐτοίμασαν ἤδη ἄνωθεν, θέλοντες νὰ μᾶς κάμουν μαλτέζους τῆς Λόνδρας, — θα σοῦ εἶμαι διὰ πάντα

Ἐὐγνώμων!

ΟΛΟ ΓΕΛΑ

Ὅλο γελά, θαρρεῖς καὶ ὅστα λακκάκια
Ποῦ βλέπεις στὸ δροσάτο μάγουλό της
Ἐχουν φωνὴν τὰ γέλοια ὅσῳ πουλάκια
Καὶ κελαδοῦν σκοπὸ των τὸ σκοπὸ της.

— Μὲ πέθανες! — τῆς λέγω καὶ γελᾷ!
Ὅρκιζεται ποτέ της νὰ μὴ κλάψῃ.
Λέει, δὲν ἔμαθε καθόλου νὰ πονᾷ
Καὶ δὲν τὴ μέλει τί καρδιαῖς θὰ κλάψῃ!

Ὅμιέ! τὴν εἶδα δάκρυα νὰ γύνῃ
Νὰ πνίγῃ τὸ αἰώνιό της χάχα!
Γιατὶ ὅσῳ τὴν τραχηλιά της εἶχε μείνει
Μιὰ σούφρα ἀσιδέρωτη μονάχα!

Ῥαμπαγάς

Ὁ Κουρουνάκης ἔβαλε βαθὺν στεναγμὸν καὶ ἠκολούθησε τὸν λογαγόν του.

Μ' αὐτὸν τὸν διαβολάνθρωπον, οἱ λόγοι εἰς οὐδὲν ἐχρησίμευσαν, ὁ δὲ Κουρουνάκης ὠμίλει μόνον πρὸς καθησύχασιν τῆς συνειδήσεώς του.

Ἐφθασαν εἰς τὸ κατακάρυφον τοῦ λόφου, καὶ ὑπερέβησαν τὰ ὄρια τῶν καπηλείων, τῶν ὠδικῶν ἢ μὴ ὠδικῶν καφεῶν τῶν χορῶν, τῶν συναυλιῶν καὶ ἄλλων διασκεδαστικῶν κέντρων τὰ ὅποια κεῖνται ἐκατέρωθεν τῆς μεγάλης ὁδοῦ τοῦ Πέρα καταλαμβάνοντα τὰ δύο τρίτα αὐτῆς.

Ἡ ἐρημία καὶ ἡ σιγὴ διεδέχθησαν τὸν θόρυβον καὶ τὴν κίνησιν τοῦ διαβοῦτου τούτου προαστείου τὸ ὁποῖον τόσῳ παταγωδῶς ἀντίκειται πρὸς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ φιλήσυχον Σταμπούλ.

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ ἔλαμπον δύο τρία παράθυρα ἐν τῷ μεγάλῳ στρατῶν τοῦ πυροβολικοῦ, καὶ ἐφαίνοντο ὀρθούμεναι ὡς συστοιχία μαύρων γιγάντων αἱ προαιώνια κυπάρισσοι τῶν μεγάλων μνημάτων.

Ἐκατέρωθεν ἠγείροντο ἄθλια κελύβη ἐρημητικῶς κεκλεισμέναι, καὶ οἱ δύο Γάλλοι οὐδὲν ἄλλο ἤκουον εἰμὴ τὸν κρότον τῶν βημάτων αὐτῶν.

Ὁ λογαγὸς ἐτύριζε τὸ ἐμβατήριον τοῦ παλαιοῦ συντάγματός του. Ὁ δὲ Κουρουνάκης, εἶχε περισσοτέραν ὄρεξιν νὰ βλασφημῇ παρὰ νὰ συρίζῃ, ἀλλ' ἤρκειτο ὑπογαγγίζων.

Μετὰ δεκάλεπτον ἱκανῶς ἐπίπνον πορείαν ἐπὶ ἀνωμάλου

λιθοστρώτου, ἐξῆλθον ἐμοῦ τοῦ ἀπεράντου δρόμου, καὶ ὁ Ὅρζερεῖ ἐστράφη δεξιὰ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Χαριτίδου.

Ὁ ναὸς οὗτος, ὁ ἀφιερωμένος εἰς τὴν Τύχην καὶ ὀλίγον εἰς τὸν Ἑρμῆν, θεὸν τῶν κλεπτῶν καὶ τοῦ ἐμπορίου, τὸ ἄστυλον τοῦτο τὸ ἀνοικτὸν εἰς τοὺς παίκτας τῶν τεσσάρων μερῶν τοῦ κόσμου, ἦν ἐκτισμένος ἐπὶ τῆς πλευρᾶς λόφου ὑπερκειμένου τοῦ Βοσπόρου καὶ ἐγγύτατα εἰς τὸ ἀπέραντον κοιμητήριον, ὅπερ λέγεται μεγάλα μνημάτα. Ἦτο κομψὸν περιπτερον ἰταλικοῦ ρυθμοῦ, μὲ κήπον, πίδακας καὶ ἄνθηρα, ἅφ' ὧν ἡ θεὰ θὰ ἦτο θαυμασία πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ Καταστένου καὶ τὴν ἀσιατικὴν ἀκτὴν. Τὰ παράθυρα ἐκλείοντο διὰ παραπετασματῶν ἅφ' ὧν διήρχοντο ἀκτῖνες φωτὸς καὶ ἦχοι μεταλλικοί.

— Σὲ καλὴ ὥρα φθάσαμε, εἶπεν ὁ Ὅρζερεῖ, τὸ παιγνίδι εἶναι ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ.

— Ἐδῶ πάντα σὲ κακῇ ὥρᾳ ἐρχεται κανεῖς, ὑπέβρυξεν ὁ Κουρουνάκης. Δὲν καταλαβαίνω πῶς ἀφίνει ἀνοικτὸ ἡ ἀστυνομία ἕνα τέτοιο σφαγεῖο.

— Καὶ διατὶ νὰ τὸ κλείσῃ; Οἱ Τοῦρκοι δὲν πατοῦν ἐδῶ ποτέ, καὶ καλὰ κάνουν νὰ μὴν τοὺς μέλῃ τί κάμνουν ἐδῶ οἱ Εὐρωπαῖοι.

Ὁ λογαγὸς ἔλεγεν ἀλήθειαν. Ἡ Κωνσταντινούπολις εἶναι ἡ μόνη πόλις ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπου ἐνοχλοῦνται ὀλιγώτερον οἱ ξένοι, ἐπειδὴ δὲ οἱ μουσουλμάοι προφυλάσσονται κάλλιστα

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τί κάνει ὁ παρὰ πολὺς ἀστυνομικὸς ζήλος.

— Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην, τὸ ἑσπέρας, κατὰ τὰς ἐνιαμίση, ἑπτὰ νέοι ἑπτανήσιοι μορφωμένοι, καθὼς εἶναι ἡ περισσότερα ἑπτανησιακὴ νεολαία καὶ ανεπτυγμένοι κατὰ τὸ μουσικὸν αἶσθημα, ἐπέστρεφον ἐκ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, ὑποτονθορῶντες ἡρέμα ἄσμά τι ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς ἀλλήλους καλλιφώνῳ. Καὶ ἦτο μία μαγεία νὰ τοὺς ἀκούη κανεὶς.

Οὕτω προῦχώρουν ρυθμίζοντες τὸ βῆμα πρὸς τὸ γλυκὺ τῶν σότο-βότσε, καὶ ἀναμιμνησκόμενοι τῆς ἰδιαιτέρας αὐτῶν πατριδος, κατὰ τὰς διασκεδαστικὰς ταύτας ἡμέρας, ὅτε αἴφνης, ὀπισθεν τῶν ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΣΤΑΥΛΩΝ (χαράσσομεν διὰ κεφαλαίων τὸ ἐνδιαίτημα τῶν τετραπόδων τῆς Αὐλῆς, ἀφοῦ κατέχουν τὸ σπουδαιότερον μέρος τῆς σπουδαιότερας ὁδοῦ τῆς πρωτευούσης) καὶ ἀπέναντι τοῦ ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένου τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά σλημανεῖου Μελάθρου, ἐμφανίζεται ἐνώπιον αὐτῶν ἐρυθρὰ στολὴ περιέχουσα ἕνα τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων φρουροῦντα ἐκεῖ, μεταξὺ τῶν ὀπισθίων τῶν βασιλικῶν ἵππων καὶ τῶν ἐμπροσθίων τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Σλήμαν.

— Νῆρθετε στη Διεύθυντι. Σᾶς θέλει ὁ Διευθυντής.

Ἐκραξεν αὐτοῖς ἐξ ἐφόδου καὶ ἀνευ προοιμιῶν ὁ πορφυρόκορμος.

Οἱ ἑπτὰ ἑπτανήσιοι, — σύμπτωσις κί' αὐτῆ, — ὡς ν' ἀντεπροσώπευον τὰ ἑπτὰ νησιά — δὲν ἔφεραν καμμίαν ἀντίρρησην κατὰ τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς προσταγῆς, ἀλλὰ, συνηθισμένοι καθὼς εἶναι, ἐπὶ τὸ εὐρωπαϊκώτερον, νὰ σέβωνται τὴν ἀρχὴν, ἠκολούθησαν τὸν κλητῆρα, ἀποροῦντες μόνον διὰ τὴν πρόσκλησιν τῶν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐνοήσωσι τί τοὺς θέλει ὁ Διευθυντής. Τὸ σιγανὸ τῶν τραγουδάκι δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποθέσουν ὅτι ἔφθασε μέχρι τῶν ὧτων τῆς Διευθύνσεως καὶ ἐτάραξεν ἴσως αὐτήν, ἐν ὧρα σπουδαίας ἐργασίας ἀφορώσης εἰς τὴν προπαρασκευὴν γλεντιοῦ τινος ἐν Φαλήρῳ, διότι ἂν εἶχεν οὕτω τὸ πρᾶγμα, δικαιότερον θὰ ἦτο νὰ συλλάβῃ ὁ ἄγρυπνος κλητῆρ τοὺς ἐκεῖ πλησίον μὲ νταού-

λια διασκεδάζοντας καὶ θορυβοῦντας καθ' ὁδόν, ἐπι δὲ δικαιότερον θὰ ἦτο νὰ σταλῇ παρὰ τῶν κλητῆρων τῆς πόλεως εἰς τὴν Διεύθυνσιν ὅλη ἡ διασκεδάζουσα κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα καὶ τὰς ἐπομένους Ἀπόκρια.

Οὕτω δὲ ἡ Πούλια αὐτῆ τῶν ἑπτὰ νέων ἀπήχθη σύσσωμος εἰς τὰ Καταστήματα τῆς Διευθύνσεως, ὅπου ἐκρατήθη περὶ τὰς τρεῖς ὥρας, ἕως οὗ ἤλθεν ὁ ἀστυνόμος καὶ τοὺς ἀπέλυσεν ὅλους, ἅμα ἰδὼν αὐτοῦς, χωρὶς λέξιν νὰ εἶπῃ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν οἱ οὕτω παραλογῶς καὶ ἀδίκως κρατηθέντες νέοι ἐζήτησαν τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας, ἀλλ' οὐχ εὗρον αὐτὸν, ὅσῳ καὶ ἂν ἐπερίμεναν ὥρας πολλὰς εἰς τὴν Διεύθυνσιν, διὰ νὰ τονίσουν τὰ παράπονά τῶν εἰς τὰ μινδρε τούλά, ἵστον. Ἀπόκριαις εἶναι τώρα. Ποιὸς ξέρει ποῦ τὸ γλεντούσε κί' ὁ Διευθυντής, ἐξαίρουμένος αὐτὸς μόνος μετὰ πάντων τῶν ἀστυνομικῶν, τῆς τόσον ἀμούσου καὶ ἀλλοκότου ἀπαγορεύσεως τῶν ἁσμάτων, ἐν μέσῃ Ἀπόκρεω.

Τὸ δὲ νοστιμώτερον ὄλων εἶνα. ὅτι τὰς ὥρας καθ' ἃς ἐμεινεν ἐν τῇ Διεύθυνσει ἡ ἑπτανησιακὴ ἑπταφωνία τὰς διήλθε περίφημα τραγουδοῦσα καὶ κατενθουσιάζουσα ἅπαν τὸ ἀστυνομικὸν ἀκρατήριο, ὡς ἄλλος Ὀρφεὺς καὶ βράχους συγκινῶν.

Τὸ ἀποκριάτικο τραγοῦδι. — Κόσμο θὰ χαλάσῃ σήμερον ὁ πολὺς Λαμπελέτ μὲ τὸ ἀποκριάτικο τραγοῦδι του. Ὅλος ὁ χορὸς αὐτοῦ ἐκ τεσσαρακοντα καὶ ἐπέκεινα νέων ἀποτελούμενος θὰ τὸ τραγοῦδι διευλαύνων τὰς ἐριθείσας διὰ τὴν οὐκαζίου τοῦ κομιτάτου ὁδοῦς, συνοδευόμενος ὑπὸ πιάνου, μανδολίνων καὶ κιθάρων, μοναδικῆς ὀρχήστρας, καθὼς θὰ εἶναι μοναδικὸν καὶ τὸ ἄσμα, πλήρες ἐμπνεύσεως τρελλῆς ἁμοζούσης πρὸς τὴν τρελλὴν ἡμέραν τῶν ἀπόκρεω.

Ἡ πλέον ἐπίκαιρος μασκαράτα. — Σήμερον, ὡς κατορθώσαμεν νὰ πληροφορηθῶμεν δι' ἀδροτάτης δαπάνης θὰ διέλθῃ τὰς συφοριασμένας ὁδοῦς τῶν Ἀθηνῶν ἡ πλέον ἐπιτυχὴς δι' αὐτὰς μασκαράτα. Νέοι ἐκλεκτῶν οἰκογενειῶν θὰ σατυρίσουν αὐτὰς καὶ μόνας, ἀλλ' ἡ σά-

ἀπὸ τῶν κινδύνων τοῦ παιγνίου, ἡ κυβέρνησις τῆς Ἰψηλῆς Πύλης, δὲν κηρύττει ἀνωρελὴν πόλεμον κατὰ τῶν χαρτοπαικῶν καὶ ἄρῃνει τοὺς χριστιανούς καὶ καταστρέφουν ἐν ἀνέσει τὴν περιουσίαν τῶν πρὸ τοῦ πρασίμου τάπητος.

Διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς τὴν θύραν τοῦ χαρτοπαιγνίου ἔπρεπε νὰ διέλθῃ μίαν γωνίαν τοῦ πνεύμου δάσους τῶν κυπαρίσων.

Ἡ σελήνη ἐφωτίζε διὰ τῆς ὠγρᾶς λάμψεως αὐτῆς τὰς σκρικοφόρους ὀρθίας πέτρας τῶν μουσουλμανικῶν μνημάτων.

Οἱ ἀκαμπτοὶ κλάδοι τῶν κυπαρίσων ἔφρισσον ἡρέμα ὑπὸ τὴν νυκτερινὴν αὔραν.

Γλαυρὸς ἐτόνιζεν ἐκ διαλειμμάτων τὴν πένθιμον αὐτῆς οἰμωγὴν, καὶ ἄοριστος ψίθυρος ἀνήρχετο ἀπὸ τοῦ Βοσπόρου μέχρι τῆς μελαγχολικῆς ἐκείνης ἐρημίας.

Ὁ λοχαγὸς ὅστις δὲν εἶχε τὸ πνεῦμα διατεθειμένον πρὸς τὴν ποίησιν, ἔπαυσε νὰ σπρίζῃ καὶ ὁ Κουρουνάκης ἐκ παλαιᾶς συνηθείας στρατιωτικοῦ εἰθιμένου εἰς τὰς νυκτερινὰς πορείας ἐν ἐχθρικῇ χώρᾳ, ἐστάθη διὰ νὰ περιβλέψῃ γύρω καὶ νὰ τείνῃ τὸ οὖς.

Ἄλλ' οὐδεμίαν εἶδον ὑποπτον σκιάν, καὶ δὲν ἤκουσαν ἄλλο τι εἰμὴ τὸ μεμακρυσμένον ἦχον βήματος ὅπερ ἐφαίνετο διευθυνόμενον πρὸς τὴν στρατῶνα.

— Θαρρεῖς καὶ φοβᾶσαι μὴ πέσις σὲ κανένα καρτέρι Καβύλων! τῷ ἔκραξεν ὁ Ὀρζερῆ.

— Προτιμοῦτα νὰ ἤμουν στὴν Καβυλία παρὰ σ' αὐτὸ τὸ βρωμερὸ νεκροταφεῖο, ὑπέγρυξεν ὁ πρῶν ὑπαξιωματικὸς.

Ἐρχίος δρόμος νὰ σοῦ πῶ γιὰ νὰ πάῃ κανεὶς γιὰ διασκεδάσι!

— Ὁμολογῶ ὅτι οἱ πρὸς τοῦ Χαριτίδη τὸσπίτι δρόμοι δὲν εἶναι τερπνοὶ, ἀλλ' ἠσύχασε κί' ἐφθάσαμεν.

Τῷ ὄντι, κατὰ τὴν στροφὴν μιᾶς ἀτραποῦ, οἱ δύο Γάλλοι εὐρέθησαν αἴφνης πρὸ τῆς οἰκίας, ἣν ἀπέκρυπτεν ἄλλος συκομωρεῶν.

Ἡ θύρα αὐτῆ ἐφωτίζετο διὰ χρωματιστῶν ὑάλων καὶ ἐφρουρεῖτο ὑπὸ μεγαλοπρεποῦς Ἀλθανοῦ φουστανελλοφόρου ἐντολῆν ἔχοντος νὰ παρατηρῇ καλῶς τοὺς ἐρχομένους.

Ὁ ἐπιβλητικὸς οὗτος ἀνὴρ εἶχεν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν τὴν μνήμην τῶν προσώπων, καὶ παρευθὺς ἀνεγνώρισε τὸν λοχαγὸν ὅστις εἶχεν ἔλθει νὰ μαδηθῇ δις ἢ τρίς ἐν τῷ χαρτοπαικείῳ.

Ὁθεν προθύμως τὸν ἀφῆκε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ τέμενος ὅπου κατὰ πᾶσαν ἑσπέραν ἐτελοῦντο τὰ μυστήρια τῆς οἰκτρᾶς λατρείας εἰς τὴν Τυφλὴν Τύχην.

Ὁ Κουρουνάκης ἠκολούθησεν ὑποτονθορῶν ὕβρεις κατὰ τοῦ λεβέντη φουστανελλᾶ, ὅστις τόσῳ θριαμβευτικῶς ἔστηρε τὸν μύστακα φρουρῶν τὴν εἴσοδον τοῦ ταπιφράγκου.

Μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα, οἱ δύο Γάλλοι ἐτέλουν τὴν εἴσοδον αὐτῶν εἰς τὰς αἰθούσας, ὅπου ἡ ἐμφάνισις τῶν μάλις παρετηρήθη τῆσον ἀπερρόφων τοὺς παίκτης, αἱ συγκινηθεῖς τοῦ παιγνίου.

τυρα αὐτὴ θὰ ἀντανάκῃ πολὺ εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ἀρμοδίων. Δὲν δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν ἐνταῦθα λεπτομερείας διότι θὰ ἦτο ἀδιακρισία μας ἂν τοὺς ἀπεκαλύπτομεν, ἀλλὰ τὸ κομμάτιον τῶν Ἀπόκρευθῶν ἤρνεϊτο τὴν Ἀθηναϊκότητα αὐτοῦ ἂν δὲν τοὺς ἐβράβευεν. Ἡ μασκαράτα αὐτὴ θὰ διανέμη καὶ στίχους ἐκφραστικούς εἰς τὸ δημόσιον.

* *

Τελευταία (ἄχ!) ἀποκρημάτικη βραδυά.— Οἱ χοροὶ πλέον ἀπόψε θὰ πάρουν καὶ θὰ δώσουν. Πολλὰ ζεύγη τὰ ὅποια ἔσμιξεν ἡ εὐεργετικὴ ἀπόκρως θὰ χωρίσῃ ἡ μητροὶὰ σαρακοστή. Μεγάλα καὶ μικρὰ σαλόνια ἐπωφελούνται τὴν ἀποφινὴ βραδιὰ διὰ νὰ δώσουν τὴν περισσοτέραν δύναμιν εἰς τὴν ἀποκρημάτικη διασκεδάσι των. Πλούσιαι καὶ πτωχαὶ οἰκογένειαι τὸ ρίχνουν ἔξω μὲ τὰ μεγάλα ἢ μικρὰ των μέσα. Λησμονοῦνται πλέον ὅλα. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀντιπολίτευσις φθάνει μέχρι τοιούτου σημείου ὥστε νὰ χορεύῃ βάλς μετὰ τῆς συμπολιτεύσεως (ἴδε καὶ δημοαρχικὸν χορόν). Δὲν ὑπάρχει πλέον Τρικουπῆς ἢ Δηλιγιάννης· ὑπάρχει μόνον ἡ διασκεδάσις καὶ ἡ βασιλεία τῆς προσωπίδος. Τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀποκρημάτικης βραδυᾶς τὴν συνέχειαν θὰ ἴδωμεν μετὰ ἓν ἔτος. Ὅποῖον ἄρα γε θὰ εἶναι τότε τὸ τέλος τιαύτης μασκαρατικῆς ἐπιφυλλίδος; Θὰ εἶναι ἀκόμη Τρικουπικὸν ἢ θὰ γεινῇ Δηλιγιαννικὸν ὡς τὸ Κομμάτιον; Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι καὶ σήμερον δὲν εἶναι Τρικουπικὸν καθὼς φέρεται ἀλλὰ Δηλιγιαννικὸν μητημφισμένον.

* *

Μεταξὺ δύο.

- Ἡ ἀπόκρημα ἐφευρέθη παρὰ τῶν μασκαράδων.
- Καὶ ἡ σαρακοστή παρὰ τῶν παπτάδων.
- Τὰ δύο ἄρα συναντῶνται.

* *

Ἀπόψε μέγας χορὸς ἐν τῷ θεάτρῳ Ἀθηνῶν καὶ ἄλλος μέγας χορὸς ἐν τῷ Concert Lyrique Πειραιῶς, ὅλα μεγάλα ἀπόψε.

Η ΤΡΕΛΛΑ

Μύρισε σαρακοστή
Χόρευε καὶ γέλα
Θέλεις τὴ ζωὴ σωστὴ;
Χόρτασ' ἀπὸ τρέλλα.

Μὴ σὲ μέλει· κύττα τα
Τρέλλα εἶναι γιομάτα
Δυὸ ἔστῃ γῆ γλυκύτατα
Ἐρωτας καὶ νειάτα.

Καὶ γι' αὐτὸ κι' ἡ Ἀποκραις
Ἡ ξεμυαλισμέναις
Εἶν ἡ ποῖο γλυκαῖς χαραῖς
Ποῦν' ἐδῶ ριγμέναις

Ὅπου πᾶς, ἐδῶ κι' ἐκεῖ
Χόρευε καὶ γέλα
Μιὰ θεότης μαγικῆ
Βασιλεύει: τρέλλα!

Τι ἀνθρώποι, τι κουτοὶ
Ἐμέραις τόσῳ λίγαις,
Νὰ γλεντοῦν ζωὴ σωστὴ
Κ' ὕστερα νὰ χάρτουν μυίγαις!

Ἐν ᾧ ἔπρεπ' ἡ ζωὴ,
Νειάτα, γηρατεία
Μιὰ Ἀποκρηᾶς βοή,
Τρέλλα νᾶνε μία!

Ἡ ὁμήγυρις ἦτο πολυάρθμος καὶ πολυποικίλος, παραδαλῆ.

Ἐβλεπετε διακεκριμένους Ρώσους, καὶ νύτας ἀμερικανούς, Ἕλληνας, Ἀρμενίους, Ἰταλοὺς, Μελιταίους καὶ δύο ἢ τρεῖς ἔτι Πέρσας μὲ τὰ ὑψηλὰ μυτερὰ καθούκια των.

Τὸ ὠραῖον φύλον ἀντεπροσώπευσεν κυρίως Βλάχισσαι, ἄλλαι μὲν φέρονται τὴν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν, ἄλλαι δὲ ἐνδεδυμέναι κατὰ τὸν παρισινὸν συρμόν, καὶ ἄλλαι ἀνατολικά φοροῦσαι, ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ νὰ ἐκλαμβάνωνται ὡς Τούρισται ὑπὸ τῶν ἀρελῶν ξένων.

Αἱ γυναῖκες αὐταὶ ἔπαιζον μόνον διὰ τὸν τύπον διακυβεύονται ἐδῶ κι' ἐκεῖ μερικὰ τάλληρα καὶ περιιπτάμεναι κατὰ προτίμησιν περὶ τοὺς τυχεροὺς παίκτης.

Εἰς τὰς δύο πρώτας αἰθούσας ἔπιναν ῥακί καὶ μαστίχαν. Ἐκάπνιζον δὲ καὶ ναργιλῆ, τσιμπούκι ἢ σιγαρέττα, εἰς τὴν ὁμοίαν ὥστε ἐν αὐταῖς ἐπεκράτει πυκνὸς καπνὸς οὗ τὰ νέφη ἀπέκρυπτον ἀηδῆ μυστήρια.

Ἐν τῇ τρίτῃ αἰθούσῃ, ἣτις συνεκοινῶνει μετὰ τῶν ἄλλων δύο ἦν ἐνθρονισμένος ὁ Φαραῶ μόνος, ἐν ὄλῃ του τῇ δόξῃ.

Εἰς τὸ ἄκρον παμμεγέθους τραπέζης καλυπτομένης ὑπὸ βαθυχοροῦ τάπητος, ἤδρευεν, ἐπὶ θρονίου ἐπιχρῶσου, ὁ περίφημος Χαριτίδης, σοφῶς ὡς σοφὸς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Δεξιᾶ του καὶ ἀριστερᾶ του ἔχει δύο ὑψηλοὺς παλινκαράδες μὲ ὄψιν ληστοπειρατῶν, αἵτινες τῷ ἐχρησίμευσαν ὡς συμμέτοχοι, ἐνώπιόν του δὲ σωροὺς χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν νομι-

σμάτων ὅλων τῶν χωρῶν καὶ δέσμην παιγνιοχαρτῶν ἣν ἔχεια ρίξτεο μετ' ἀπαραμίλλου δεξιότητος.

Ὁ Κουρουνάκης ἤκιστα χαρτοπαίκτης ὢν, καὶ τὸ πολὺ πολὺ παίζων ἐτίετο τὴν κοντσίνα του, ἐστάθη πρὸ τοῦ κατωφλίου, ἀλλ' ὁ Ὁρζερῆ ἐζήτει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν θέσιν ἐλευθερὰν διὰ νὰ καθήσῃ καὶ νὰ βαρέσῃ τὸν μπάγκο, ὅτε γυναικεῖα φωνὴ ἀνεφώνησεν αἰφνης:

— Καλὲ νὰ ὁ λοχαγός!

Ὁ Ὁρζερῆ ἐξεπλάγη πολὺ ἀκούσας ν' ἀποκαλῆται λοχαγός παρὰ μιᾶς τῶν καλλονῶν τοῦ χαρτοπαικτείου. Ἦτο πολὺ εἰς τὸν Χαριτίδην καὶ τινὰς τῶν πελατῶν του, ἀλλ' ἄφ' ὅτου ἤρχετο εἰς τὸ παιγνίδι οὐδέποτε ἀπηλύθνε τὸν λόγον πρὸς τὰς παρισταμένας νύμφας, καὶ δικαίως ἠπόρει πῶς μιὰ τούτων ἐμάντευσε τὸν βαθμὸν του. Ἐζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν τόσον ὀξυδερκεῖα γυναικα καὶ εἶδε πρὸς τὸ ἕτερον μέρος τῆς τραπέζης γυναῖον μ' ἐξυπνον πρόσωπον μειδιῶν πρὸς αὐτόν.

— Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ. ἐψιθύρισε ἂν αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ Μάλαγα, ἡ ἄλλοτε παριστάνουσα εἰς τὸ Ἰπποδρόμιον.

— Ναί, ἀγαπητὲ, ἐγὼ εἶμαι πράγματι, τῷ ἔκραξεν ἐκείνη. Λοιπὸν πέρν' ἀπὸ δῶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἱστορίαν μου.

Ὁ Ροβέρτος δὲν ἤλθε διὰ ν' ἀκούῃ τὴν ἀφήγησιν τῶν περιπετειῶν μιᾶς πρῶην κορυφαίας τοῦ ἑταιρικοῦ κόσμου τῶν Παρισίων· ἀλλ' ἐπειδὴ τῷ ἐφαίνετο περιεργὸς ἡ συ-

Σὲ μὴ τρέλλα δυνατὴ
Θελοντας νὰ φτιάσῃ
Κι' ὁ Θεὸς μας κάτι τι,
Ἐφκίασε τὴν πλάσι.

Καὶ τὸν ἄνθρωπο τρελλό
Κάνει καὶ τοῦ δίδει
Κάθε τῆς Ἐδέμ καλό.
Μὰ τὸ φρόνιμο τὸ φεῖδι

Βάνει 'στοῦ φτωγοῦ τ' αὐτὶ
Νὰ ζητήσῃ Γρῶσι . . .
— Αἶ! ἢ γνῶσι του αὐτῆ
Τῶρ' ἄς τὸν γλυτώσῃ!

Πλάκωσ' ἢ σαρακοστή,
Χόρευε καὶ γέλα,
Θέλεις τῆ ζωῆ σωστή;
Ζῆσε μὲ τὴν τρέλλα.

Κώστας.

ΠΙΚ-ΝΙΚ

Εἰς τὸν χορὸν τῆς δημοχίας:

- Ποίος εἶναι αὐτὸς ὁ ἀσχημάνθρωπος;
- Εἶναι ὁ ἀδελφός μου.
- Ἄ! μὲ συγχωρετέ, δὲν παρετήρησα τὴν ὁμοιότητα! . . .

Σύζυγος Κιῶτης νελοπανδρὸς τηλεγραφεῖ πρὸς τοὺς ἐν Ἀγγλίᾳ
συγγενεῖς του:

- Σύζυγός μου ἐγέννησεν ἀγόρια δύο· προσεχῶς περισσότερα.

Σήμερον δὲν ὑπάρχει ἄλλος βασιλεὺς, ἐκτὸς Φασουλῆ τοῦ Α'.
Ὁ συνταγματικὸς αὐτὸς μονάρχης ἔχει γραπτὸς εἰς τὴν ἄρμην
του τοὺς ἐξῆς στίχους:

διὰ γέλοιο καὶ γὰ γλέντι,
Παιδιά, χάνω τὸ νοῦ μου,
Κι' ἡ δύναμί μου εἶναι
Ἐπὶ τὸ γέλιον τοῦ λαοῦ μου!

* *

Ὁ δραστήριος διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἡμῶν κ. Σταίκος, δὲν
ἐδομεν νὰ φροντίσῃ ἀκόμη ἀποτελεσματικῶς περὶ τῶν πωλούντων
μὲ ἑλλιπῆ μέτρα καὶ σταθμά, ἢ νοθευμένα πράγματα.

Ἐπὶ τούτῳ ἐνθυμούμεθα ἐν ἀνέκδοτον τοῦ Ἀλφόνσου Κάρρ.

Ὁ Κάρρ ἀγοράσας ποτὲ βούτυρον ἐν Παρισίοις, τὸ ἐπλήρωσε μὲ
κίβδηλον νόμισμα.

Ὁ Σταίκος τῶν Παρισίων κατέσχεν αὐτὸ καὶ ἐκάλεσεν εἰς τὴν
Διεύθυνσιν τὸν Ἀλφόνσον Κάρρ.

— Ὑμεῖς ἐδώκατε αὐτὸ τὸ νόμισμα εἰς τὸν δεινὰ παντοπώλην
διὰ τὸ βούτυρον ποῦ ἠγοράσατε;

— Ναί.

— Πῶς! δὲν ἤξεύρατε ὅτι κατὰ τὸν νόμον. . .

— Τὸ ξεύρω, κύριε Διευθυντά, ἀλλὰ ἰδοὺ σὰς ἔφερα τὸ βούτυρον
τοῦ παντοπωλοῦ, ἀναλύσατέ το καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι εἶναι νοθευμένον,
λαπὸν ἀντὶ κ βδῆλου βουτύρου ἔδωκα κίβδηλον νόμισμα.

Συμπέρασμα:

Ὁ κ. Σταίκος πρέπει τοῦλάχιστον νὰ ἐπιτρέψῃ ὅπως δίδωμεν κί-
βδηλα νομίσματα εἰς τοὺς πωλοῦντας κίβδηλον πρᾶγμα.

* *

Εἰς ἐν διλλιόνιον καὶ ὀκτακόσια μιλλιόνια ὑπολογίζεται σήμερον
ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς. Τοῦτο δίδει ἀκριβῆ ἰδέαν περὶ τοῦ ἔρωτος.

* *

Ἡ σκηνὴ αὔριον, εἰς τὰ Κούλουμα, μεταξὺ δύο ἑραστῶν.

Ἐ κ ε ἴ ν ο ς.—Ἐνα φιλάκι;

Ἐ κ ε ἴ ν η.—Ἄ! σήμερὰ δὲ γίνεται. Εἶναι νηστεία εἰς ὅλα.

Ἐ κ ε ἴ ν ο ς.—Μὰ ἕνα νη σ τ ἰ σ ἰ μ ο φιλάκι τότε.

Ἐ κ ε ἴ ν η.—Ἦώς;

Ἐ κ ε ἴ ν ο ς.—Νὰ φιλήσω μόνον τὴν ἑ λ ῆ ἄ σου.

Ῥεφενές.

Παρελθόντα φύλλα τῆς δευτέρας περιόδου πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφεῖο τοῦ «Ραμπαγά» ἀντὶ 10 μόνον λεπτῶν.

νάντησις ἐδέχθη τὴν οὕτω οἰκείως ἀπευθυνομένην πρόσ-
κλησιν.

— Ἀγαπητὴ φίλε, τῷ εἶπεν ἐξ ἐφόδου ἡ Μάλαγα, ὁ
Θεὸς σ' ἔστειλε. Ἐχασα ὅλα μου τὰ χρήματα. Θὰ μὲ δα-
νεΐσης πέντε εἰκοσάφραγκα . . . ἢ καλλίτερα ὄχι . . . αἰ-
σθάνομαι ὅτι θὰ γυρίσῃ τ' ὀγούρι . . . ἄς συντροφεύσωμεν.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ λοχαγός. Προτιμῶ νὰ σοῦ δα-
νεΐσω πέντε εἰκοσάφραγκα . . . θὰ μοῦ κοστίσῃ ἕλιγότερα . . .
ἀλλὰ πῶς ἔτυχε καὶ βρισκῆσαι ἴστην Κωνσταντινούπολιν. . .

— Εἶπε τελειώσει τὸ συμβόλαιόν μου μὲ τὰ Ἡλύσια,
ἀπῆντησεν ἐκεῖνη ἐνθουλακούσα τὸν χρυσόν. Ἐστὴ Γαλλία ὅλ'
οἱ διευθυνταί, εἶναι τιποτένιοι, καὶ δὲ μὲ ἤθελαν γιὰτι,
λέγει, δὲν πετυχαίνω πολλαῖς φραις τὰ στεράνια στὸ πέ-
ρασμα. Ἡλθα δὴ μὲ ρωσικὴν θίασον. Κερδίζομε φοβερὰ,
κι' ὁ Σουλτάνος μᾶς ἐζήτησε χθὲς νὰ παραστήσωμεν εἰς
τοὺς κήπους τῶν ἀνακτόρων.

Καὶ μεταξὺ μας τώρα, ἀγαπητὴ, προτέθησεν ἡ ἱππεύτρια
ταπεινοῦσα τὴν φωνὴν, θερμῶ πῶς κἄπως τοῦ ἀρέσω.

— Ἀλήθεια! εἶπεν ὁ λοχαγός ἀνακαγχάζων. Τότε ἐνδέ-
χεται νὰ γείνης σουλτάνα.

— Πῶς ὄχι;

— Τὸ θέδριον εἶναι οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος ἐναντιούμενος
ἐκ μέρους σου τοῦλάχιστον.

— Λοχαγέ μου, εἶται ἀυθίδης, ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι καλὸ κο-

ρίτσι καὶ δὲ θέλω νὰ τὰ χαλάσω μὲ παλαιὸν φίλον. Ἐξ ἀ-
ποφάσεως δὲν τὴν ἔχομε τῆ συντροπιά; Ὅχι; Τότε θὰ
δοκιμάσω νὰ μαθήσω τὸν Χαριτίδην μὲ τὰ πέντε μου εἰκο-
σάφραγκα . . . μετὰ τὸ παιγνίδι μιλῶμε.

Ταῦτα εἰπούσα ἡ Μάλαγα ἤρχισε νὰ παίξῃ, ὁ δὲ λοχαγός
ἀπῆλθε ζητῶν θέσιν ὅσῳ τὸ δυνατὸν μακρότερα συμπατριῶ-
τιδος μὲθ' ἧς δὲν ἐπεθύμει τόσοσιν ἄνανεώσῃ τὰς σχέσεις.

— Ὅστε τὰ λείψανα τῆς ἐρωτοτροπίας ἐξοκέλλουν εἰς
τὰς ἀκτὰς τοῦ Βοσπόρου, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν διασχίζων τοὺς
πυκνοὺς ὁμίλους τῶν πελατῶν. Πολὺ διασκεδαστικὸν θὰ ἦτο
ἂν αὐτὴ ἡ ξεπλυμένη τῶν Παρισίων ἐγύριζε τὰ μυαλά κανε-
νὸς πασσά. Μπά! Ποίος ξέρει; Ἴσως μοῦ φανῆ ὠρέλιμος. . .
Πρέπει νὰ τῆς ὑποδείξω τὸν Ρουστέμ.

Ὅτῳ μονολογῶν, ὁ Ὁρζερῆ διέσχιζε τὸ πλῆθος, καὶ κα-
τῶρθωσεν οὐχὶ ἀκόπως, νὰ πλησιάσῃ τὸν *μαρχικίρη*.

Ἡ *τράπουλα* ἐτελείονε: Ὁ Χαριτίδης ἀνεκάτευε τὰ
χαρτιά καὶ τὸ διαπεραστικὸν του βλέμμα ἀνεκάλυψε τα-
χέως τὸν λοχαγόν.

Ὁ Χαριτίδης ἐδείκνυε πάντοτε πολλὴν ἀβρότητα πρὸς
τοὺς παίζοντας γενναῖα ποσά, καὶ ἐξέτιμα μεγάλως τὸν
ἀξιωματικόν, ὅστις εἶχεν ἤδη χάσει πολλὰ ἐν τῷ οἴκῳ του.

Εἶπε λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς ἐνὸς καθημένου παρ' αὐτὸν,
πρὸ γλίσχρου σωροῦ νομισμάτων, καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἠ-
γέρθη πάραυτα διὰ νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν του εἰς τὸν
ἄρτι ἐλθόντα. (ἀκολουθεῖ).